

Τοῦ ἤμουνα στή γῆ πιστή
καί εἰς τὸν τάφο ἀκόμα.

Σκιαῖς Α'.

Κι' αὐτὴ δὲν ἄφισε ὄρφανὰ σὺν ἔγυρε στὸ χῶμα·
ἄφισε νιὸ πολεμιστῆ.

Σκιαῖς Β'.

Τοῦ ἦτανε στή γῆ πιστή
καί εἰς τὸν τάφο ἀκόμα.

Σκιαῖς Α' καὶ Β'.

Καί εἰς τὸν τάφο ἀκόμα!

(Μουσική)

Σκιαῖς Α' καὶ Β'.

Γιὰ ἰδῆς τὰ δύστυχα παιδιὰ! στή γῆ νὰ χωριστοῦνε
μὲ τῆς ψυχαῖς π' ἀγάπησαν, χωρὶς νάνταμωθοῦνε! . . .

Ἡ σκιά τοῦ Βασιλῆα.

Γιὰ πῆς μου νιέ, τί ἤσουνε στὸν κόσμον τὸν ἄπάνω;

Ἡ σκιά τοῦ νέου.

Ἄρματωλός, πολεμιστής, ἤμουνα πρὶν πεθάνω·
γιὰ τὴν Πατρίδα τῆ γλυκειὰ
μ' ἔφαγε μαύρη τουφεκιά.

Ἡ σκιά τοῦ Βασιλῆα.

Πῆς μου, τί μάτια εἶχες νιά;

Ἡ σκιά τῆς κόρης.

Εἶχα τὰ μάτια οὐρανια,
χρυσάφι στὸ κεφάλι . . .

Ἡ σκιά τοῦ Βασιλῆα.

Σκιαῖς ἀπαρηγόρητες! ζυγώστε ἢ μιὰ τὴν ἄλλη!

Σκιαῖς Α' καὶ Β'.

Γιὰ ἰδῆς τὰ δύστυχα παιδιὰ! στή γῆ νὰ χωριστοῦνε,
κ' ἐδῶ νάνταμωθοῦνε! . . .

Αἱ σκιά τοῦ νέου καὶ τῆς κόρης.

Εἶναι γλυκὸς κι' ὁ θάνατος· εἶναι γιορτὴ στὸν Ἄδη!
ὅταν ψυχαῖς π' ἀγαπηθοῦν σμιζοῦνε στὸ σκοτάδι! . . .

Σκιαῖς Α'.

Εἶναι γλυκὸς κι' ὁ θάνατος!

Σκιαῖς Β'.

Εἶναι γιορτὴ στὸν Ἄδη!

Σκιαῖς Α'.

Ὅταν ψυχαῖς π' ἀγαπηθοῦν σμιζοῦνε στὸ σκοτάδι!

Σκιαῖς Α' καὶ Β'.

Στὸ σκοτάδι!

(Ἀκούεται τὸ σήμαντρον τοῦ ὄρθρου)

Ἡ σκιά τοῦ Βασιλῆα.

Χτυπάει τὸ ἄγριο σήμαντρο ἀπὸ τὸ ῥημοκκλήσι! . . .
Σκιαῖς παραπονιάρηδες! ὁ τάφος νὰ σᾶς κλείσῃ! . . .

Ὅλαις ἢ ἄλλαις σκιαῖς.

Χτυπάει τὸ μαῦρο σήμαντρο ἀπὸ τὸ ῥημοκκλήσι! . . .

Ἡρθ' ἢ στιγμὴ τοῦ χωρισμοῦ! ὁ τάφος θὰ μᾶς κλείσῃ! . . .

Ἡ σκιά τοῦ Βασιλῆα.

Ὁ τάφος!

Ὅλαις ἢ σκιαῖς.

Ὁ τάφος! . . .

ΔΕΚΑΤΟ ΕΛΕΓΕΙΟ

ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ ΤΟΥ ΑΛΒΙΟΥ ΤΙΒΟΥΛΛΟΥ

Παιὸς ἦταν ποῦ πρωτόβρηκε τὰ μισημένα ξίφη;
Ὡ τί σκληρὴ καρδιά καὶ σιδερένια ποῦ ἔχε!

Τὸτ' ἐγεννήθη 'ς τοὺς θνητοὺς ὁ πόλεμος καὶ ὁ φόνος
καὶ ἀνοίχθη κοντινὸς ὁρῶμος σκληροῦ θανάτου.

Ἄλλὰ δὲν φταίει ὁ δύστυχος· ἐμεῖς ἐναντία μας
τὰ στρέφομε, ἂν καὶ αὐτὸς τὰ εὕρηκε γι' ἄγρια ζῶα.

Εἶναι κακὸ τοῦ χρυσαφιοῦ, δὲν ἔκαμναν πολέμους,
ὅταν τοῦ τραπεζιοῦ ἰδρόνια ἦταν ἡ κοῦπα·

δὲν ἦσαν πύργ' ἢ χάντακες, καὶ ἀσφαλισμένον ὕπνο
εὕρισκεν ὁ βοσκὸς 'ς τὴ μέση τῶν προβάτων.

Τότε νὰ ἐξοῦσα κι' ἄγνωστα τ' ἄρματα τοῦ ὄχλου νά'χα
τὰ ὀλέθρια, σαλπισμούς νὰ μὴν ἀκούω μὲ τρόμο.

Τώρα 'ς ταῖς μάχαις σέρονται, κι' ἴσως ὁ ἐχθρὸς τὰ βέλη
κιόλης φορεῖ, ποῦ ἐδῶ 'ς τὸ πλάγι μου θὰ ἐμπήξῃ.

Πλὴν σώσατέ με, Λάρητες, ποῦ μ' ἀναθρέψατ', ὅταν
περίτρεχα μικρὸς συχνὰ 'ς τὰ πόδια ἐμπρός σας·
καὶ μὴ ντραπήτε, ἀπὸ κορυμ φτυασμένοι ἂν ἦσθε ἀρχαῖοι
τέττοις καὶ τοῦ παπποῦ τὸ σπίτι ἐκατοικήσατε.

Πιστότερ' ἦσαστε 'ς ἐμᾶς, ὅταν φτωχῇ λατρεία
εἶχε εἰς μικρὸν ναὸ θεὸς ζυλοφτυασμένος.

Αὐτὸς ἐξιλεόντοσαν, ἂν τοῦ ἔβαζες σταφυλί

καὶ 'ς τὰ ἱερὰ μαλλιά του ἀστάχυνα στεφάνια.

Κι' ὅποιος τὸ τάμυ ἀπόλαυσε, αὐτὸς ἔφερεν πήτταις
καὶ μέλι ἄγνὸ ἢ μικρὴ καὶ ἀκόλουθῃ του κόρη.

Ναί, διώξατέ μας, Λάρητες, ταῖς χάλκιναις αἰτήταις·

θὰ ἔχετε θῦμ' ἀγροῦ γεμάτης στάνης χοῖρο·

κι' ἀσπροντυμένους θὰ ῥχῶμαι ξοπίσω, μὲ κανίστρι
δεμένο μὲ μυρτιαῖς καὶ μὲ μυρτιαῖς στεφάνι.

Θὰ σᾶς ἀρέσω· δυνατὸς ἄς ἦναι 'ς τ' ἄρματ' ἄλλος,
τοὺς πρώτους τῶν ἐχθρῶν ἄς ῥίγη μὲ τὸν Ἄρη

βοηθὸ καὶ τ' ἄθλα του ἄς ὑμῶν, σὺν πίνω, ὁ πολεμάρχος,
καὶ ἄς γράφῃ μὲ κρασί στρατοὺς εἰς τὸ τραπέζι.

Τί τρέλλα νὰ καλῆ κάνειῖς τὸν Θάνατο μὲ μάχαις!

Ἐπάνω μας αὐτὸς κρυφὸς σιγὰ πλακόνει.

Δὲν εἶναι κάτω ἐκεῖ σπαρτὰ καὶ ἀμπέλι, ἀλλ' ὁ ὄργισμένος
Κέρβερος, τῆς Στυγὸς καὶ ὁ βρωμερὸς ὁ ναυτῆς·

μὲ φαγωμένα μάγουλα καὶ μὲ καυμέναις τρίχαις

'ς τὰ σκοτεινὰ λιμνὰ τὸ ἄγνὸ πλανᾶται πλήθος.

Τί μακαριώτερος αὐτὸς, ποῦ μ' ἔτοιμη τὴν κλήρα

'ς τὸ καλυθάκι ἀργὰ τὸν βοίσκουν γηρατεία!

Αὐτὸς διοικεῖ τὰ πρόβατα, ὁ υἱὸς τ' ἀρνιά, ἡ γυναίκα

ἔχει ἔτοιμο ζεστὸ νερὸ τοῦ κουρασμένου.

Τέττοις κ' ἐγὼ τὴν κεφαλὴ λευκαῖς ν' ἀσπρίζουν τρίχες

καὶ παλαιῶν καιρῶν ἔργα νὰ λέγω γέρος.

Νὰ κατοικῆ μὲς τοὺς ἀγρούς ἢ Εἰρήνην ἢ ἄσπρ' Εἰρήνην

ἔβαλε 'ς τὸν ζυγὸ σκουφτὰ ζευγάρια πρώτην

ἔθρηψ' ἢ Εἰρήνην κλήματα, θησαύρισε τοὺς μούστους,

ὁ πατρικὸς χοχλιὸς τοῦ υἱοῦ κρασί νὰ χύνη

προκοβ' ὕννι καὶ δίκωπη μὲ αὐτήν, κ' ἢ μούχλα κρύβει

ὄπλα δεινὰ σκληροῦ πολεμιστῆ 'ς τὸ σκότος·

καὶ σπίτι μισομέθυστος μὲ ἀμᾶξι ὁ ἀγρότης φέρνει

ἀπὸ λογγάρ ἱερὸ καὶ τέκνα καὶ γυναίκα.

Πόλεμοι ἀνάθουν Κύπριδος τότε καὶ ἡ κόρη κλαίει

τὰ μακρὰ μαλλιά, τὴ θύρα ποῦ τῆς σπᾶσαν·

κλαίει τὰ γδορτὰ τῆς μάγουλα· καὶ ὁ νικητῆς πλὴν κλαίει

γιὰ τὴν πολλὴν ὄρμη τῶν μανιακῶν χειρῶν του.

Κι' ὁ ἀκόλαστος Ἔρωος γεννᾷ λογοτριβαῖς καὶ στέκει

ἀνάμεισ' ἀπαθῆς τῶν δύο θυμωμένων.

Στερνάρ' εἶναι καὶ σίδερο, τὴν κόρη τῆς καρδιάς του

ὅποιος βαρεῖ! ξεσπᾷ θεοὺς ἀπὸ τὰ οὐράνια.

Τοῦ σώνει, ἂν λεπτὸ φόρεμα 'ς τὰ μέλη τῆς ξεσχίσῃ

τοῦ σώνει, ἂν στολισμὸ τῆς λύσῃ τῶν μαλλιῶν τῆς·

σώνει ἂν ἰδῇ τὰ δάχρυά τῆς· τριπλὰ μακάριος εἶναι,

ἂν κόρη τρυφερῇ τοῦ κλαύσῃ 'ς τὸν θυμὸ του.

Ἄλλ' ἂν 'ς τὰ χέρια ἦναι δεινός, ἀσπίδα καὶ κοντάρι

ἄς ἔχῃ, ἄς παραιτῆ τὴν ἡμερὴ Ἀφροδίτη.

Καὶ συ, σεπτῆ, ἔλα 'ς ἐμᾶς, Εἰρήνην, ἀστάχυνα κράτει

καὶ ὁ κόρφος σου ὁ λευκὸς καρπούς ἄς ξεχειλίξῃ.